

en Causa mediata et remota, men
det moraliska lidandet var en Cau-
sa immediata et proxima, till för-
ningen. Och i enlighet med den-
na modification i försonings-
läran, hos Frälsarens Medlande
secundum personam naturam
beträktas.

1617. Af denna modification
i försonings läran, följer äfven
att hela Treenigheten är en Person
lofa. Menniskans har brutit, icke
allena emot första Personer
i Gudamen, utan emot hela Tre-
enigheten, såsom emot en enda
Personam moralem. Det förnedra-
de Barnet har brutit, icke al-
lenast emot Modren, utan äfven
emot Fadren. Men emot den Per-
son har det brutit närmast, som
är Barnet närmast i Frälsaren,
som har beviljat det samma de förtä-
välgningsar, Men har Men-
skan brutit emot hela Treenig-
heten: vißt måtte han äfven för-
sonas med hela Treenigheten, icke
blott med Fadren.

1618. Eftersom All för brötsel är
ett brött emot Gud Personligen,
icke allena ^{emot} Nazen, såsom Filoso-
ferna mena: så gör likväl Fräl-
sen sjelf en åtskilnad mellan
Synd emot Sonen, som kan för-
lätas, och Synd emot den Helige
Ande, som icke kan förlätas,
hvarken i denna eller den
tillkommande Verlden.

1619. Denna åtskilnad måtte
hafva sin Grund, icke allena
uti Personernas inbördes för-
hållande, utan äfven uti Själs
förmågenheternas inbördes för-
hållande hos Menniskor. Uti
Juridiskt affende göres en åts-
kilnad emellan brött, som skett af
våda, i brådskilnad, eller upfatta-
gen af berättad mad. Denna åts-
kilnad, med affende på graden
af Menniskans bratthet och
förhårdelse, måtte tagas i be-
traktande, när ~~vi~~ man ~~bestämmer~~
vill bestämma, om Synd emot